

ALGUNS FRAGMENTS D'ANACREONT
(cf. J. Cornudella, Els Marges 36, 1987, pp. 55-72)

D'entre el poetes grecs arcaics, Alceu, Safo i Anacreont són, per a nosaltres, els representants de la lírica monòdica, és a dir, de la poesia cantada per una veu sola, gairebé sempre en una ocasió convival (sympósion). Poeta cortesà, professional, Anacreont és precursor de la literatura tardana en el tractament de motius i temes simpòtics, en l'ús de certes imatges i també en la manera de cloure un poema breu amb una expressió que n'altera el sentit aparent (la "punta" epigramàtica). Al segle II d.C. va aparèixer un gènere literari d'imitació, representat per les Anacreòntiques que recreen els temes del vell poeta de Teos. (...)

No hi tornem, au, va, deixem-ho!
Prou d'estrèpit i de cridòria:
no hem de beure "a l'escita",
sino fer glopades curtes
i entonar cançons alegres.
(fr. 33b Gentili)

Corre, noi, va, porta l'aigua,
porta el vi i porta'ns garlandes
amb un tou de flors trenades,
que és amb Eros que boxejo.
(fr. 38 Gent.)

Platejades tinc les temples,
el cap blanc, les dents tronades;
tan alegre, ja per sempre
m' ha deixat la juvenesa:
de la vida delitosa
no me'n queda gaire temps.
És per això, sovint, gemego
estremit de la por del Tàrtar:
que és terrible el fons de l'Hades
i penosa la sendera
cap avall, i és indubtable
que qui hi baixa ja no munta.
(fr. 36 Gent.)

Ell que abans duia un casquet -un mal parrac estret del mig-,
trossos de fusta penjats a les orelles, i una pell
de bou, gastada, entorn del cos
-folro ronyós d'un escut miserable-, bon company
de maricons i forneres, el pobre Artemó,
forçat a ser un lladregot,
que a la picota i la roda posà sovint el coll
i li encetaren l'esquena els fuets, i fins li van
rapar la barba i els cabells,
ara en carrossa va i ve pertot, amb arracades d'or
i una ombrel·la de vori, aquest fill de Cica, tal
com fan les dones...
(fr. 82 Gent.)

Ah, cruel poltrella tràcia,
¿per què em mires tan esquivava?
i em defuges, i fas cara
de pensar que no en sé gens?
Sàpigues que et posaria
ferm el mos, i que, amb les brides,
a les metes de la cursa
et sabria fer girar!
Si pels prats ara pastures,
saltés i jugues, lleugera,
és perquè un expert en eugues
no etcavalca bon genet.
(fr. 78 Gent.)